

Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 10

Winter 2020-21

Inhoudsopgave

	Redactioneel	1
Bestuur	Van de Burgemeester	2
Jan en Elly D'hous	Het nieuwe land	4
Ineke van de Pol	Roodborstje	6
Redactie Puzzel	Uitslag Philippine	8
Redactie Puzzel	Codekraker	9
Redactie binnentuin	Bert en het witte bankje	10
Else de Haan	Composthoop	11
Wil Blüm	Nieuwe planten	13
Else de Haan	Koos van Berkel, tuincommissie	14
Hans Hoenderdos	Spreuk	15
Redactie buitentuin	Aanbouw van de tuinwinkel	16
Tineke van Bottenburg	De Hakselaar	18
Gijs van Dalfsen	Waar ik over nadacht	20
Nora de Jong	Tekening	22
Gijs van Dalfsen	Dierspotters	23
Ti Fens en Gijs van Dalfsen	Duitse volkstuintjes	24
Hans Krabbe	Duurzaam Kweeklust	25
Paul de Vries	Weesp	26
Loes Geraedts	Over mijn leven als kool	27
Tineke van Bottenburg	Oproep	29
Eva Kapteijn	Lieve Kweeklustgenoten	30
Else de Haan	Nero di Toscane, recept	32
Hans Krabbe	Gedicht	33
Wil Blüm	De Tuinwinkel	34

Redactioneel

Het bijzondere jaar 2020 ligt achter ons. Bijzonder vanwege de Corona, waardoor we misschien wel vaker in onze tuinen zaten. En als we elkaar passeerden op de paden drukten we onszelf in de heggen. Bijzonder ook vanwege de tuinwinkel, of beter gezegd vanwege de uitbouw van de tuinwinkel, die langzaam maar zeker voor onze ogen werd opgetrokken.

En wat gaat 2021 onze vereniging brengen?

Wel, Corona zal nog wel even bij ons blijven, maar je kunt toch wel verwachten dat we met de vaccins weer in een normaler vaarwater zullen verzeilen.

Wat zijn schaduw vooruit werpt is de commotie in Amsterdamse tuinderscomplexen, over wijzigende regels vanuit de gemeente. Zal dat invloed op ons hebben? Nog niet in 2021 waarschijnlijk, maar misschien op langere termijn.

In 2021 gaan we waarschijnlijk wel een opening van de tuinwinkel meemaken, of liever gezegd van de uitbouw van de tuinwinkel.

Misschien valt er tegen die tijd zelfs weer een glaasje te hijsen en een feestje te vieren. Met meer dan twee mensen tegelijk.

En er zal vast nog wel wat anders voorvallen. Onze voorspellende gaven schieten te kort. Maar voor de hand liggen wel groenten en fruit, zomerse middagen, zangvogeltjes in de berkenboom, heel veel bloemen, hommels, sprinkhanen, libelles. Wij hebben er kortom wel weer zin in, het voorjaar, de zomer. En u? Wij wensen u een plezierig tuinjaar toe.

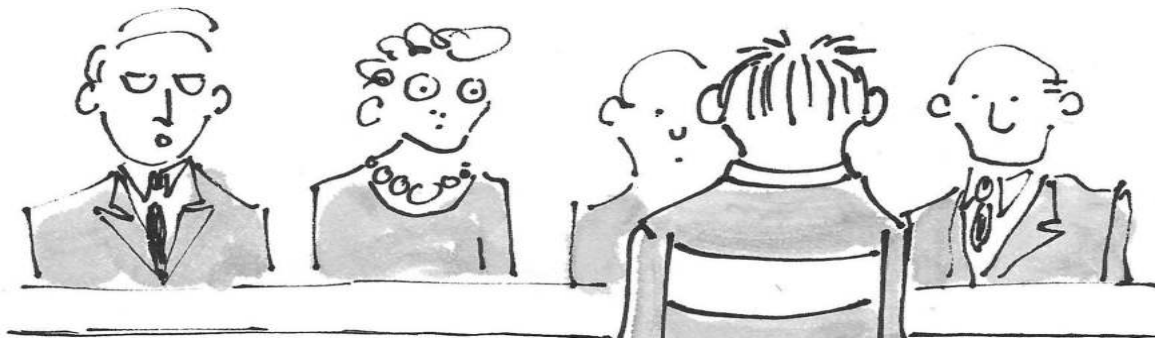
De redactie, Tineke van Bottenburg, Gijs van Dalftsen, Loes Geraedts, Else de Haan.

Illustraties en cover: Gijs van Dalftsen

Foto cover: Jan D'hou

Foto's middenpagina: Jan D'hou, Hans Hoenderdos en Ben Tames

Van de Burgemeester en wethouders

Beste medetuinders,

Het nieuwe jaar is weer begonnen, maar dit jaar niet met de jaarlijkse Midwinterborrel. Vorig jaar zijn we in een pandemie terecht gekomen waar we nog lang niet uit zijn. We hebben als bestuur nog wel enige malen vergaderd, maar zijn door de ontwikkelingen om ons heen en door de opgelegde verplichtingen vanuit overheidswege ook heel voorzichtig geworden.

Dat wil niet zeggen dat we niet voor een nieuw tuinseizoen staan met mooie vooruitzichten. Ik denk dat we er dit jaar met de Algemene Ledenvergadering hetzelfde voorstaan als afgelopen jaar en dat we de leden de agendapunten alleen maar schriftelijk kunnen doen toekomen. Een bericht wil ik graag nu met u delen en dat is dat Koos Borsje het bestuur heeft meegedeeld dat zij na vele jaren als actief lid van de Tuincommissie besloten heeft daarmee te gaan stoppen. Wij als bestuur betreuren dit ten zeerste daar er iemand aftreed die ter zake zeer kundig is en de vereniging een warm hart toedraagt. Nu is de vraag, wie voelt zich geroepen om dit gat in de commissie wederom ter zake kundig in te vullen, graag opgeven bij het secretariaat.

Ook de stand van zaken omtrent de statuten gaat niet zo snel als we zouden willen, De commissie Statuten heeft een concept-tekst voorgelegd aan het bestuur. Uitgangspunt voor deze tekst waren de oude statuten van Kweeklust, de vernieuwing was voornamelijk geïnspireerd door de model-statuten van de AVVN. Dit concept is voorgelegd aan notaris Niels van de Griend. Hij heeft veel ervaring met amateurverenigingen in het algemeen en zeker ook met statuten van

andere tuindersverenigingen. Hij heeft ons er van overtuigd de statuten te baseren op een algemeen model dat hij ook voor andere verenigingen heeft gebruikt. In enkele sessies hebben we onze eerdere teksten met hem doorgenomen. Het wachten is nu op een concept van de notaris. Als dit binnen is en naar ons oordeel goed bevonden wordt, kunnen wij aansluitend het huishoudelijk reglement aan gaan passen zodat we jullie op een speciale vergadering een passend geheel voor kunnen leggen en jullie bevindingen hierop kunnen aanhoren.

In de voorzomer hoorde het bestuur via via dat Amsterdam bezig is met een 'Uitvoeringsstrategie Volkstuinenbeleid'. Hierin worden allerlei ideeën uitgewerkt voor de volkstuinencomplexen in Amsterdam, o.a. meer openbaarheid en meer voorzieningen voor anderen dan de tuinders. De volkstuincomplexen in Weesp worden aan het eind in een soort pro forma genoemd. Maar Weesp is bestuurlijk nog zelfstandig, dus op dit moment is die notitie voor ons nog niet aan de orde. Het bestuur heeft een informatieve zienswijze gestuurd. Het leek het bestuur echter ook verstandig om contact te zoeken met onze eigen wethouders, om na te gaan hoe men op het stadhuis tegen de toekomst van de Weesper volkstuinen aankijkt. Door de corona werd het een video-gesprek. Het gesprek diende vooral het uitwisselen van informatie. Zo konden wij van onze kant benadrukken dat VTV Kweeklust, anders dan de volkstuincomplexen in Amsterdam, eigenaar van de grond is. E gemeente Weesp blijkt druk bezig te zijn met het opstellen van een 'Omgevingsvisie'. Door ons is benadrukt dat wij als vereniging graag mee willen denken over het onderdeel volkstuinen in die Omgevingsvisie. Door de wethouders is toegezegd dat wij worden betrokken bij dit onderdeel.

Over de aanbouw van de Tuinwinkel staat verderop in deze uitgave al een mooi verslag.

U begrijpt dat het bestuur en de Commissies nog werk genoeg hebben. Ook voor ons staat het nieuwe tuinseizoen in de startblokken. Als de weergoden ons goed gezind zijn, gaan weer veel plezier beleven aan al dit werk.

Groet,

Uw Voorzitter, Tom Verburg

Het Nieuwe Land.....

Jan en Elly D'hous, tuin 122

Via Sandra en Dennis zijn wij nu aan de beurt om een stukje te schrijven.

In oktober 1983 begonnen wij met onze volkstuin op 'Het Nieuwe Land'.

Dit is het stuk grond dat Kweeklust, ter compensatie, van de NS heeft gekregen voor de andere tuingrond en huisjes die moesten verdwijnen om het spoor uit te breiden voor de spoorlijn van en naar Almere.

Tuin 122 was een stuk land van 316m² met zware kleigrond. We waren geen ervaren tuinders en begonnen met het aanleggen van een tegelpad en een platte kas. Ook de bonenstaken gingen de grond in.

Om ons heen werden al huisjes gebouwd waardoor de kale vlakte ging leven. Wij besloten om nog even te wachten met bouwen totdat we zeker wisten dat een volkstuin écht leuk is. Iedereen was druk bezig met zaaien en

het planten van struiken en bomen. Het is heel leuk als je ziet dat alle groente etc. in het voorjaar gezellig uit de grond komt piepen en je in de zomer kunt oogsten.

Voorjaar 1986 begon Jan met de bouw van ons tuinhuis. Al het hout etc. moest vanaf de weg naar de tuin worden gebracht. Eenmaal daar aangekomen hebben we een tentje opgezet en een paar weken

'gekampeerd'. Al dat hout moest immers 'bewaakt' worden en zo konden we vroeg beginnen met bouwen en tot in de avond doorgaan. In de winter hebben we de binnenkant afgetimmerd en ook de toilet, douche en keuken geplaatst.

Ondertussen hebben we de tuin rondom het huisje voorzien van een terras, bloemperken en struiken. De eerste keer slapen in het huisje was een belevenis. We hadden het gevoel dat een passerende goederentrein onder onze bedden doorreed! Nu hebben we daar geen last meer van en slapen er doorheen.

In de loop der jaren is de tuin diverse malen veranderd tot dat wat het nu is. De laatste jaren wonen we in de zomer lekker op de tuin waar we 's-morgens wakker worden van het gefluit van de vogeltjes. Vooral in de coronatijd is en was onze tuin een toevluchtsoord! We zijn erg trots op ons stekkie en hopen er nog lang van te mogen genieten.

Wij geven nu het stokje door aan onze achterbuurman Martin Morris van tuin 111. Zijn tuin staat altijd vol met prachtige bloemen, een lust voor het oog!

Tuingroetjes van Jan en Elly D'hous

Roodborstje

Ineke van de Pol, tuin 9

Sommigen onder ons hebben genoten van avonturenboeken als Gullivers Reizen en Robinson Crusoe. Ik was niet zo'n liefhebber van dat soort boeken. Bovendien schrok de bewerker mij af: J.J.A. Goeverneur. Het deed mij denken aan een bovenmeester die boos werd als bengels van zijn klas kattenkwaad uithaalden. Toen wist ik nog niet dat achter deze strenge naam een goedgehartige Groningse domineeszoon schuilging die aan het eind van de negentiende eeuw al het belerende en moraliserende uit de kinderboeken gehaald heeft. Het is de dichter van 'Al in een groen, groen, groen, groen knollen- knollenland' en 'Toen onze Mop een Mopje was'. De melodieën werden gemaakt door J. Worp die ik alleen kende van de loodzware psalmbewerkingen voor een dreunend kerkorgel. Maar hij kon dus ook vrolijke wijsjes componeren. Dit duo heeft ook een versje het licht doen zien dat als volkslied van Kweeklust kan dienen:

*Roodborstje tikt tegen 't raam, tik, tik,
tik*

Laat mij er in, laat mij er in.

*'t Is hier te guur en te koud naar mijn
zin.*

Laat mij er in, ja er in.

*'t Meisje deed open en strooid'op haar
schoot*

*Kruimeltjes suiker en kruimeltjes brood.
Dat was het roodborstje wel naar de zin.
Vloog toen het bos maar weer in.*

Roodborstjes zien wij immers vaak op ons complex. Ik denk dat het de brutaalste en de nieuwsgierigste van alle vogels zijn. Kijk maar eens om je heen als je op de tuin aan het werk bent. Verscholen in een struik houdt hij je dan in de gaten. Maar wat een schattig en lief beeld geeft het liedje ons. Het beestje bedelt om voer en met zijn allen eten ze dan gezellig kruimeltjes van de schoot van het meisje. Vergeet het maar. In die romantische tijd hadden ze nog niet veel verstand van de ornithologie, de wetenschap van de vogels. De natuur is niet schattig of

lief. Het gaat om de bikkelharde strijd om het bestaan. Het kan zijn dat een roodborstje aan het raam van een tuinhuisje tikt. Het gaat er dan niet om of hij naar binnen mag. Hij bedelt ook niet om voer. Hij ziet zijn eigen reflectie in het glas, maar hij herkent zijn eigen spiegelbeeld niet. Hij ziet een vreemde indringer. Die rotvogel wil hij zo snel mogelijk weggagen. Aanvallen! Voordat hij zichzelf verwondt heeft, moet je het glas maar liever met een papiertje afdekken.

Laatst gebeurde dat ook op mijn tuin. Er was een tegen het raam gebotst. Hij lag versuft op het terras onder de tuinstoel. Ik was bang dat hij dood was en stuurde een fotootje naar mijn zesjarige dierendeskundige. Hij stelde mij meteen gerust: Nee, Oma, hij ligt op zijn buik. Als hij dood was, lag hij op zijn rug met zijn pootjes omhoog. En ja hoor, even later deed hij zijn oogjes open en begon om zich heen te kijken. Ineens roetsjte hij onder een struik om verder bij te komen.

Roodborstjes zijn enorm agressieve vogels. Als er voer gestrooid wordt, zijn ze er vaak als eerste bij. Ze hebben hier een klein territorium en ook in Portugal, waar ze vaak 's winters verblijven. Feilloos weten ze dat steeds te vinden. In dat gebiedje dulden ze geen ander. Ze verdedigen het tot het uiterste. In de broedtijd leven het mannetje en het vrouwtje even samen, maar ieder heeft zijn eigen plek om voedsel te zoeken. Een huwelijk op huwelijksvoorwaarden.

Roodborstjes zie je het hele jaar. De vogels die je in de winter ziet, zijn misschien de blijvertjes van de zomer, maar misschien ook niet. Ieder jaar hebben ze de keus. Of ze blijven hier, of ze vliegen naar zuidelijke streken.

Als ze besluiten hier te blijven, besparen ze zichzelf een lange, gevaarlijke reis. Maar dan lopen ze kans te verhongeren. In de winter zijn er onvoldoende insecten waarvan ze leven. Bessen en zaden, die er wel zijn, leveren niet genoeg energie. Als ze besluiten te gaan, hebben ze de zekerheid van voldoende voedsel. Maar dan moeten ze die lange, gevaarlijke tocht ondernemen. Er is een kans dat ze verongelukken. Ze kunnen ergens tegenop vliegen. Ze kunnen in slecht weer terecht komen. Ze kunnen verdwalen. Ze kunnen uitgeput raken. Ook eten Zuid-Europeanen soms zangvogels. In 1802 schreef iemand dat roodborstjesvlees zacht is en licht verteerbaar. Bijna even smakelijk als dat van vinken.

Het is ook mogelijk dat de wintervogel een Scandinavische roodborst is, die hier van ons klimaat, dat voor zijn doen warm is, komt genieten. De wintervogeltjes kunnen best wel wat bijvoeding van ons gebruiken. Strooi dus gerust maar wat voor ze neer.

Steeds zie je maar één roodborstje op je tuin. Een ander heeft er niets te zoeken. Hun rode borst dient er voor om die ander te imponeren en weg te jagen. Ik denk dat, als ze die ander zien, ze niet alleen een rode borst opzetten, maar ook een rode waas voor ogen krijgen. Niet schattig of lief dus, maar wel schitterend om te zien.

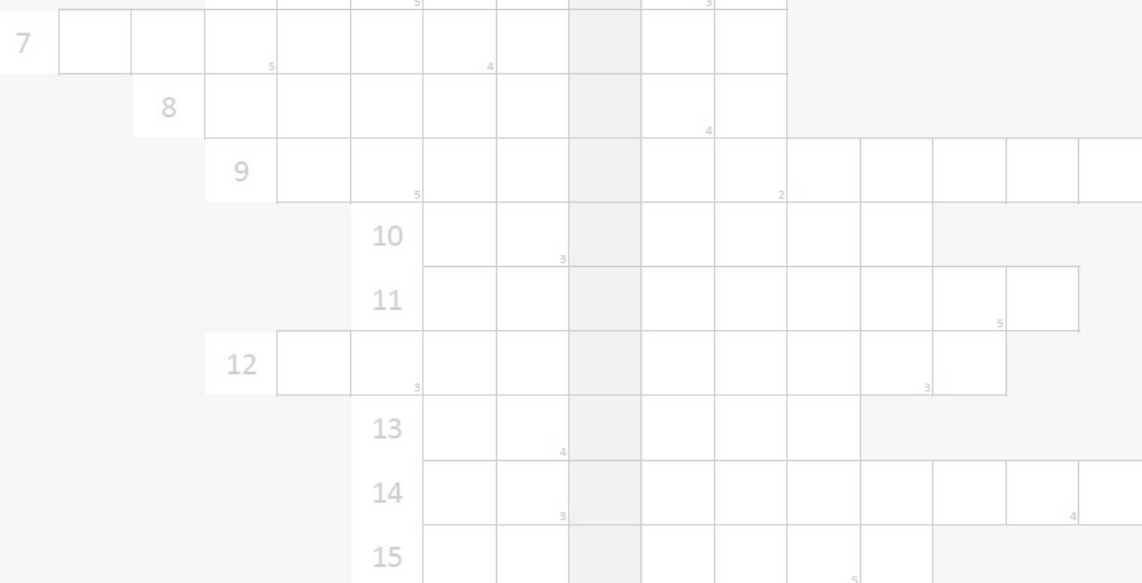
De Philippine uit het Zomernummer 2020

De zin was: Vroeg uit de veren

De winnaar is: Tim Tames

Zijn prijs komt eraan. Hartelijk gefeliciteerd!

Een eervolle vermelding voor ons vaste team: Marianne Tames, Ineke van de Pol en Astrid den Toom

Bert en het witte bankje

Kijk nou, iemand heeft een bankje voor me neergezet! denkt onze haas Bert. Heb ik daar wel toestemming voor gegeven? Hij roept zijn vrouw erbij: wat is hij mooi wit. Blij springen ze erop.

Het uitzicht kan nog wel wat aan gedaan worden. Wat bloemen of zo. Bert neemt zich voor daar wat van te zeggen.

En als we andersom gaan zitten, kunnen we de trein goed zien. Tevreden zitten Bert en z'n vrouw, de poten om elkaar, te genieten.

De composthoop

Else de Haan, tuin 14b

Grote witte zakken vol met overbodige planten, onkruid, takken en takjes, resten van geoogste groenten en kruiden. Alles gaat naar de stort, bij het groenafval, waar ook gekookte etensresten, met gif geteelde bloemen en planten terecht komen. Tegelijk met het vertrek van die grote witte zakken, komen er ladingen plastic balen met aarde het terrein van Kweeklust op. Iedereen vult zijn bakken weer aan met nieuwe aarde.

Wat zijn we aan het doen? We gooien prachtig materiaal om nieuwe vruchtbare aanrde te maken weg en kopen aarde waarvoor belangrijke natuurgebieden worden afgegraven. Kan dat niet anders?

Ik herken het dilemma. Thuis verzamelen we braaf ons (ongekookte) groentenaafval en brengen het naar de composthoop in de tuin. We gooien afval uit de tuin er ook op: groentenaafval, klein geknipte dikke wortels van groenten, takjes, oude bloemen. Maar soms zijn de takken groter en dikker en is het afval wel erg veel. Dan wordt de verleiding van die grote witte zakken wel erg groot. Alle troep erin en weg ermee. Bovendien wat doen we met al het onkruid dat we braaf wieden. Gaat dat niet weer enthousiast groeien op de composthoop. Dus ook maar naar die witte zakken en de tuin is weer onder controle.

En dan de composthoop, doet die het nu echt zo goed als in alle boekjes en op alle websites staat? Wordt het er wel warm genoeg in zodat de onkruidzaden het leven laten en we niet straks nog meer onkruid op onze bedden toelaten?

Ik pluis al tijden alle boekjes over verantwoord tuinieren en alle websites over dat onderwerp na. Toch brengt dat weinig soelaas. Nog steeds is onze composthoop een rotzooitje en nog steeds nemen we zo nu en dan onze toevlucht tot de groenbak of de stort.

Ik besluit mijn licht op te steken bij echte deskundigen. Een van mijn zusjes woont in een soort ecologisch verantwoorde woongemeenschap in Arnhem bij de Rijn. Zij beheert en bewerkt daar samen met een professionele extuinder een enorme moestuin met bijbehorende composthoop. Zij brengt niets naar de stort en koopt ook geen aarde. Ik wil graag weten hoe ze dat doet en bel haar.

Ik krijg foto's van enorme composthopen. Op die composthopen gaat alles: ongekookt afval uit de keuken

(behalve vlees, brood, en citrusschillen) en tuinafval: onkruid, kweek, pispotten brandnetel etc.

Een keer per drie weken ongeveer gaat de bovenlaag van de composthoop eraf, komt er mest overeen (paarden- kippen- of koeienmest, uiteraard biologisch) en dan de bovenlaag er weer op.

Als de bult ongeveer anderhalve meter hoog is wordt hij nog twee keer omgezet en dan met rust gelaten. Een paar maanden later kan de compost gebruikt worden. Van het begin totdat hij compost levert duurt het leven van de hoop ongeveer een jaar. Een jaar?

Ik ben verbaasd over de snelheid. Maar dat schijnt niets te zijn vergeleken met echte composteerbedrijven. Daar wordt alle tuinafval vermalen en worden de hopen iedere dag omgezet. Je ziet de rook van de warmte boven de composthopen.

Ik vraag naar onkruidzaden. Daar zijn ze niet bang voor. De composthoop wordt door de mest die er steeds op gegooid binnenin wel 60 graden. Daar kunnen die zaden niet tegen. Maar, vertelt ze mij, je kan ook een koude composthoop hebben (zoals wij). Geen mest om de zaak te bespoedigen. Dan wordt het er niet zo warm en krijgen onkruidzaden alle kans. Maar dat is geen punt. Met die compost

maak je een zogeheten groen zaai-bed. Voordat je gaat zaaien verspreid je de compost over het zaai-bed. Dan komt het onkruid van al die zaden op. Dat schoffel je onder, de iets grovere compost hark je in, je laat de zaak een weekje liggen en een schoon zaai-bed is gereed.

Aan takken knippen doen ze niet daar in die woongemeenschap. Alle takken, ook die van bramen, gaan op een aparte hoop. Een aparte hoop en dan? Dan niets. Leuk voor egels en vogels.

Ze hebben veel ruimte daar in Arnhem. Wij op Kweeklust iets minder. Maar misschien is iets meer composthoop en iets minder zakken aarde toch een goed idee.

Hoe ga ik om met nieuwe planten

Wil Blum, Tuinwinkel

Zorg altijd dat je een aantal zakken tuinaarde en potgrond in voorraad hebt.

Nieuwe planten voordat je ze in de grond zet even, het liefst 1 dag of nacht, de wortels vol laten zuigen met water, echt onderdompelen in een emmer (meestal zijn de planten erg droog als je ze koopt).

Een plantgat altijd ruimer scheppen dan het plantje dat je gekocht hebt. Eerst wat verse aarde op de plant bodem dan het nieuwe plantje, met rondom verse aarde. Zo kan de plant beter wortelen en....ze hebben dan de ruimte.

2x per jaar in het voor - en najaar strooien met culterra bemesten, dat kun je het beste doen als er regen verwacht wordt, zodat de grond de mest meteen opneemt. Gewoon uit het handje strooien.

1x per jaar een laag verse aarde over de tuin verdelen het liefst met tuincompost mengen.

De planten zullen je dankbaar zijn.

Koos van Berkel neemt afscheid van de tuincommissie

Else de Haan, tuin 14b

Zeker tien keer per jaar lopen Koosje, Jan Bijsterbosch en ik alle tuinen van Kweeklust af. In het voorjaar: is de tuin klaar voor het nieuwe seizoen, in het najaar: zijn de sloten schoon. En verder: is de heg 'gedaan', is het onkruid weg, zien we goed onderhouden bedden, hoe staat het met de eeuwige rotzooi op sommige tuinen en met de Japanse duizend knoop?

Een gezellig praatje hier en daar, en vier uur later zit ons werk er weer op. Voor Jan en voor mij tenminste. Koos gaat

thuis achter de computer om de brieven met adviezen en waarschuwingen te schrijven. Twee weken later weer een keuring en na twee weken nog eens, steeds gevolgd door die brieven van Koos. Gelukkig wordt dan het aantal te herkeuren tuinen wel steeds minder.

Met mooi weer en vrolijke ontmoetingen is ons werk leuk, als het koud is en het regent, minder. Maar als we boze gezichten ontmoeten en vervelende opmerkingen krijgen is het helemaal niet meer leuk. En dat gebeurt nog wel eens. Waarom doen we dit vragen we ons dan af. Kan dat niet anders? We controleren, en adviezen in het kader daarvan worden meestal niet in dank afgenomen. Wel begrijpelijk. Zo zijn we bijna de Stasi van Kweeklust en wie wil daar nu naar luisteren. We hebben het er de laatste tijd vaak over: de tuincommissie moet anders. Een grotere commissie met vooral ook positieve taken, zoals cursussen en trainingen organiseren en informatie en advies geven.

Nu stopt Koos met haar werk bij de tuincommissie. Wat betreur ik dat. Ik zal de keuringsochtenden met haar missen, het lopen langs de tuinen, het koffiedrinken in haar gezellige huisje met het uitzicht op die jaloersmakende tuin, de emails en appjes over de gang van zaken.

Koos heeft zich erg lang ingezet voor Kweeklust, genoeg reden om te stoppen, maar de negatieve sfeer rond de tuincommissie, noopt ook niet tot blijven. En dat is jammer.

Ik kan, denk ik, wel namens heel Kweeklust spreken als ik haar bedank voor al het werk dat zij jarenlang deed. Voor haar betrokkenheid, haar inzet, haar kennis van zaken en haar onvermoeibaar aardige brieven. Ze wilde met een vermanend vingertje op de foto. Maar je ziet zo dat dat niet bij haar past.

En nu, rustend op je lauweren, alleen nog maar genieten van jullie tuin!

Hans Hoenderdos, tuin 2b, stuurde nog een advies...

Aanbouw van de tuinwinkel

De nieuwe aanbouw van de tuinwinkel is door Jan d'Hous gebouwd. Verschillende mensen hebben hem geholpen, maar het is Jan die hem gebouwd heeft. Hij heeft er heel wat tijd in gestoken, u zult hem vast

wel eens aan de slag hebben gezien als u het complex op kwam.

Tom Verburg en Jan hebben het hout en de materialen ingekocht en naar Kweeklust gereden. Victor Falticeanu heeft meegedacht over het ontwerp en de constructie. Tom Verburg heeft ook voor de grote zaag gezorgd.

Zoiets begint natuurlijk met de fundering. Daarbij heeft de firma Griffioen van de 's Gravelandseweg Kweeklust enorm geholpen.

Allereerst heeft Griffioen tegen kostprijs de stelconplaten gelegd, en later de fundatiebalken, geleverd voor twee kratten bier en gelegd tegen kostprijs.

Tim en Ben Tames waren daar ook bij betrokken, hier proberen ze hun krachten op een flinke dorpel. Later hebben ze voor de dakbedekking gezorgd.
Toen de fundering was gelegd en de grond vlak gemaakt, begon het grote timmerwerk.

Jan Bijsterbosch zorgde voor de elektra en waterleiding. Op deze foto is hij even net te druk bezig om te poseren..

Martin Morris heeft geschilderd; van hem heb ik geen actiefoto.

Nog niet helemaal af en in bedrijf, maar het ziet er al prachtig uit.

De Hakselaar 2020

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Opeens was daar begin november weer de mededeling van Monique dat aan het eind van de maand de hakselaar zou komen. Alles verliep zoals andere jaren. In de tuinen

werd flink gesnoeid. Er werden bij veel tuinhekken tijdelijke takkenstapels gemaakt. Je zag tuinders met volle karren richting 'het plein' gaan, soms zo hoog opgetast dat de helft er onderweg al afviel, of goed opgebonden. Achter de winkel en ervoor op

het pleintje ontstonden hoge stapels takken, meestal goed met het dikke eind naar voren, want dat werkt het beste, geen stekels, want anders

halen de sjouwers hun handen open en geen kluiten, want dan gaan de messen in de machine er aan. De meeste mensen hadden dat ook dit jaar gelukkig weer goed begrepen. Niet iedereen had

gezien dat het perk voor de tuinwinkel dit jaar flink op de schop genomen was; met veel inzet van leden van de commissie Algemeen Werk was er nieuwe beplanting ingezet. Een beetje slordig dus dat ook daarop een grote hoeveelheid takken werd gestort. Maar, volgens Ben Tames was dat niet al te schadelijk voor de beplanting, die zaten goed geworteld en kunnen inmiddels wel tegen een stootje.

Toen brak de dag van het hakselen aan. En alles ging opeens anders, want hoe doe je dat corona-proof? Door de voorzitter waren voor het

hakselen een paar sterke mannen/vrouwen geronseld, een select gezelschap ouwe getrouwe hakselaars. Ik was daar niet bij, maar vermoedde dat Willem Brinkman wel had gehakseld; dat klopte. Dus vroeg ik hem naar zijn ervaringen.

Willem is vaak op Kweeklust. Hij heeft al bijna twintig jaar een tuin (7a), een flinke moestuin, een gezellige siertuin en een prachtig huisje, zelf ontworpen en gebouwd. Willem is zo iemand binnen de vereniging op wie je, als het er op aan komt, kan rekenen. Zo ook dus bij het hakselen. Het hakselen is voor hem wel een ijkpunt in het jaar, een beetje het afsluiten van het seizoen, dus hij deed graag mee, samen met een paar andere diehards, zoals hij ze noemde. Het weer was zoals het hoorde, koud, een goede temperatuur om flink door te werken. Er was weer veel hout en ze waren maar met weinig, een man of vijf/zes. Het vertrouwde beeld van een treintje van mensen met takken onder hun arm, die vaak meer stonden te wachten en te kletsen dan door te lopen, ontbrak.

Wachten en kletsen?
doorwerken!

Wel was er koffie, werden er grappen gemaakt en was het gezellig. Er werd efficiënt gewerkt en tegen half twee was alles weg. Alle vingers zaten er nog aan en er is dit jaar ook geen bril gesneuveld. Er was een mooie berg

snippers, velen konden weer paadjes maken.

Waar ik over nadacht tijdens het wieden

Over bio-diversiteit, en stikstof, en de zwarte aarde
Gijs van Dalssen, tuin 21

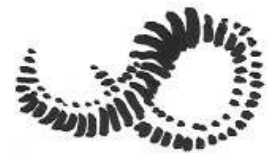
Het is winter terwijl u dit leest. De kachel is aan, de geitenwollen sokken zijn tevoorschijn gehaald, de sucadelapjes pruttelen in de keuken. Te koud om zonder jas de straat op te gaan. Op het tuincomplex zijn de zwarte aarde-tuinen en de wilde tuinen niet van elkaar te onderscheiden nu. Nat, koud, drassig. Wachtend op het voorjaar. De aanhangers van de zwarte aarde, de liefhebbers van de vrije tuin, allebei zetten ze de thermostaat nog een tandje omhoog.

Zelf zijn wij van huis uit geen zwarte aarde-tuinders. Daar keken we vroeger een beetje op neer. Een tuin gaat dan op een border lijken, vonden we. Wij waren van de wilde tuin, van 'de natuur zijn gang laten gaan'. We verheugden ons over nieuwe plantjes die op de winden van het voorjaar ons hadden weten te vinden.

De wilde tuin dus, en die is in opmars. Ik las in de krant: "*Het inzaaien van wildeplantenzaden is een nieuwe trend. De opzet is de biodiversiteit te vergroten en vlinders, zweefvliegen, bijen en allerlei torretjes wat steun in de rug te geven.*"

(Even zien... *biodiversiteit*. Dat is dat er zoveel mogelijk verschillende dieren en planten zijn...)

"Maar botanici, floristen, plantensociologen en andere experts zien dat handenwringend aan. Zij vrezen dat de 'spontane flora' voorgoed wordt ondergeschoffeld. Wetenschappers vinden de zaak zeer zorgwekkend."

Spontane flora? Ja maar... maar dat is natuurlijk het onkruid! Dat zou toch juist geweldig zijn, als dat ten zijn trouwens plantensociologen? eens op de knieën tussen stoeptegels

onder ging? Wat Zouden die wel zitten krabben? wetenschappers Ik geloof er niets kletsboek, dat voel

Maken de zich echt zorgen? van. Het is je direct aan. Als er echt zo'n wetenschapper bestaat, dan nodig ik hem of haar uit om eens te komen

helpen. Liefst net na de vakantie. Dan verdwijnen je zorgen over de spontane flora als sneeuw voor de zon.

Ik blader verder in de krant, en dan valt mijn oog op Professor J.W.

Erisman. Die zegt over

de stikstofcrisis: "*Het grootste nadeel aan stikstof is wat mij betreft*

de afname aan biodiversiteit. Planten hebben stikstof nodig, maar een overmaat zorgt ervoor dat

een paar soorten de overhand krijgen, zoals de braam in het bos."

Interessant! Onze top 10 onkruiden zijn dus niet onze spontane flora, of onze inheemse soorten. Of tenminste niet de enigen. Het zijn alleen de 10 die het best tegen veel stikstofneerslag kunnen. Erisman vervolgt: "*Veel soorten zijn verdwenen, wat consequenties heeft voor insecten, vogels.*"

Kijk eens aan, en daar is dan ook de link met het verdwijnen van de insecten. Zo zit het dus, plotseling valt bij mij het kwartje: veel te veel stikstof daalt neer op Kweeklust. En daardoor: onkruid! En

ook: steeds minder insecten. Heeft het zin om extra wilde bloemen voor bijen en insecten te planten? Niet veel

blijkbaar, zolang er zoveel stikstof wordt gedumpt. Daar denk ik allemaal over na bij kachel. Zo waaiëren mijn gedachten breed Buiten huilt de wind, en donkere gestalten haasten zich in de schemer langs de gevels.

de
uit.

Ik ben overigens ondertussen zelf een tuinder van de zwarte aarde geworden. Nadat ik de schoffel opnieuw ontdekte. Daarmee kon ik grote stukken tuin te grazen nemen. Dat ziet er meteen opgeruimd uit, zeiden we tegen elkaar. Dat schiet lekker op. We gingen weer in onze luie

stoelen zitten, en toen we nog eens keken viel het ons op: hé, we zijn nu tuinders van de zwarte aarde!

Ik ruik de sucadelapjes in de keuken. Ik steek m'n handen diep in m'n zakken, trek een beetje harkerig gezicht, en droom van grote bloemkolen. Veel meer valt

er in de winter ook niet te doen.

Dier spotters Dier spotters

IJsvogel

Ditmaal in dierspotters een primeurtje: Hans Krabbe heeft een ijsvogel in z'n tuin gespot. Op dinsdag 10 November. Wat? Een ijsvogel! Ik wist helemaal niet dat dat kon. De spoordijk is steil, daar valt wel een nestholletje in te maken. Maar wat valt er te vissen in ons Kweeklust blubberslootje? Wie heeft er ooit eerder een ijsvogel gespot?

Zo'n ijsvogeltje zie je vaak in een flits. Een lichtflits weliswaar, blauw en goud - je hart springt er van op - maar wel een korte flits dus.

Hans vertelt een ander verhaal: "Het was nog sterker... (vertelt Hans): hij zat op een houten hek dat tot de sloot loopt op de grens van mijn tuin, en maakte veel

kabaal voordat hij wegvloog over de sloot".

Hé Hans, dat willen we allemaal wel eens meemaken!

Wat is er verder gespot?

Een poes. Een huis-tuin-en-keuken poes, maar dan in de volkstuinten. En ook een puttertje.

zo'n mooi vogeltje, waar je ook al zo van wordt als je het ziet. Meestal in groepjes, maar nu dus eentje tegelijk.

Ook Bert de haas is weer gespot, maar

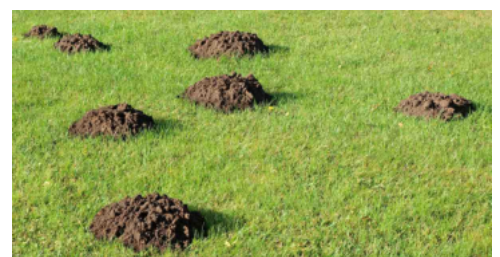
goed, dat is misschien niet zo bijzonder, hij woont immers op Kweeklust.

Alweer
blij

En tenslotte wil ik nog de molshopen noemen, verschenen in een warme week. De mollen dachten zeker dat het al voorjaar was.

Duitse volkstuintjes

Ti Fens & Gijs van Dalfsen, tuin 20 & 21

Op vakantie in Duitsland troffen we afgelopen zomer volkstuintjes. Aan het weggetje achter het dorp lagen ze, bij een paar flatjes. Elke avond in de schemer wandelden we daar nog even langs, een ritueel. Alsof we daar thuishoorden, alsof het ons eigen dorp was. Een soort tuincommissie.

Zijn die tuintjes nu anders dan bij ons? Ze hadden daar ook siertuin en moestuin. Maar vaak bloemen en groente door elkaar heen, terwijl wij het gescheiden houden. Ook zagen we een paarse koolrabi die we nog niet eerder hadden gezien. En kippen. Maar verder hetzelfde, dezelfde groente.

De flatjes inspecteerden we ook. Langzaam drong het tot ons door dat de tuintjes bij de flatjes hoorden. En dat we in Oost-Duitsland waren. Voormalig. En we fantaseerden dat hongerige Duitsers vroeger uit de flatjes tevoorschijn kwamen om eieren te rapen. Zo werd onze vakantie ook een reis terug in de tijd.

De meeste tuintjes zijn goed onderhouden. Geen onkruid te zien. Tevreden staan we te knikken hoe netjes het eruit ziet.

Uit de verzameling van Hans Hoenderdos, tuin 2b

Kweeklust duurzaam, het kan; het kan niet anders

Hans Krabbe, tuin 10c

Eeuwenlang hebben wij mensen ons niet druk hoeven maken om de invloed die wij hebben op onze planeet. Die invloed was ook niet altijd zo ingrijpend en opvallend, maar nu we met bijna 10 miljard zijn en al die mensen willen consumeren, reizen en leuke dingen doen, en velen op een zo groot mogelijk schaal, gaat de natuur dusdanig tegen te sputteren dat we het aan den lijve beginnen te ondervinden dat de rek eruit is.

Op Kweeklust slepen we al decennia allerlei materialen, grond en planten ons terrein op. En we voeren ook van alles af naar de afvalverwerking. Vreemd eigenlijk. Zo voeren we op Kweeklust vele pallets met zakken aarde aan waarvoor hele natuurgebieden worden afgegraven, terwijl we compostmateriaal afvoeren naar de afvalverwerking.

Een paar weken geleden zag ik een ijsvogel boven de sloot naast mijn tuin. Er was geen kroos op de sloot, dus hij of zij, dat kon ik niet zien, kon goed naar de visjes turen. Maar die zijn er al sinds jaren niet meer. Het gaat Kweeklust niet lukken om die terug te krijgen, daar hebben we de hulp van de boeren bij nodig, maar we kunnen wel de bijen en de wormen steunen. Deze ijsvogel zal niet terugkomen op Kweeklust, maar hopelijk zijn nazaten een tiental generaties later wel.

We zullen eraan moeten, vroeg of laat: een duurzaam Kweeklust. Duurzaam en circulair is niet een romantische droom, maar meer een verstandige levenshouding: niet tegen de natuur ingaan uit gemak en voor een dubbeltje minder, maar juist met de natuur meebewegen en zo zorgen dat je je tuin en gewassen niet giftig maakt en de natuur en je gezondheid op Kweeklust niet in de weg zit. Sterker nog, duurzaam is niet alleen verstandig, het is onvermijdelijk.

Wat betekent een duurzaam Kweeklust meer concreet? Waar kunnen we mee beginnen om verstandig met ons tuincomplex om te gaan? Ik noem een paar mogelijkheden: Recyclen van tuin- en keukenafval. We kunnen stappen maken met een composthoop op iedere tuin en een centrale composthoop; niet-biologische planten en zaden zijn met gif behandeld en doden

de natuur op onze tuinen, met biologische zaden kan de natuur zich herstellen; bewateren van onze tuinen met regenwater uit regentonnen en water uit de sloot.

Hoe kunnen we Kweeklust groener, diverser, rijker krijgen?

Door dieren te helpen met: doorgangen in de hekwerken voor egels, insectenhotels, verantwoord bijvoederen van vogels, mollen- en slangennesten aanleggen, inheemse

biologische planten, zaden, bomen en struiken voor de insecten, wormen en alle ander dieren.

Wie wil meepraten en meedenken over een plan om Kweeklust duurzaam te maken? Een eerste bijeenkomst over dit onderwerp zal hopelijk binnenkort plaats vinden, corona volente. Een handvol Kweekluster heeft zich al gemeld, wie nog meer?

Meld je aan bij Hans Krabbe: jjmkrabbe@protonmail.nl

Weesp

Eeuwen zingt er
langs de oevers
het water van de Vecht
een mooie melodie
trouw en zo oprecht
Het zingt een lied
oh Weesp, zo mooi
zo uniek
uit elke golf dat aan
Uw boezem rolt klinkt
zoete muziek
Eeuwen is U zo bezongen
van Zonsopgang tot
aan het Avondrood
Onhoorbaar, maar bij
iedereen doordrongen
WEESP

jouw naam zo klein
maar het hart is groot.

Uit de gebundelde van de (overleden) tuinder van Kweeklust Paul de Vries. Hij had lang een tuin aan het Hazenpad.

Over mijn leven als kool

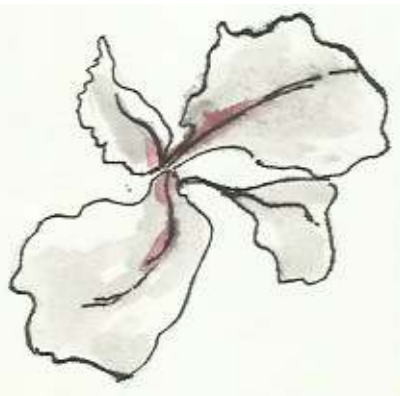
Loes Geraedts, tuin 125

Mijn vader/moeder heetten Kool. En wel een roodpaarse Spitskool. De tuinman liet hem opgroeien totdat hij ging doorschieten. Er kwamen bloemen aan en daar kwamen bijen en andere vliegende diertjes op af. Zo werd de spitskool bevrucht.

En ja, daar werd ik geboren. Ik was een piepklein zaadje: Samen met mijn broertjes en zusjes werd ik in een zakje gedaan, waar een plaatje op stond van een super grote roodpaarse Spitskool. Zo moest ik worden zeker. Nou we gaan het zien.

Dat zakje met mij en mijn familie kwam terecht bij Loes. Zij had een opkweekkas. Een plank op schragen, een emmer met drabbige aarde stond erin. Daar maakte zij hele kleine vierkante bakjes van met een gaatje bovenin. Daar werd ik ingelegd, een paar van mijn familieleden kregen ook een eigen bakje.

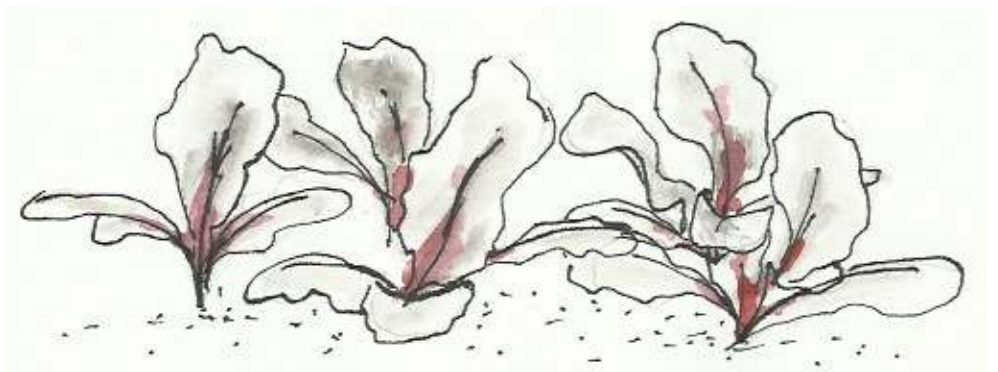
Op de plank in de zon, af en toe kreeg ik wat water. Ik zwol op en wat er gebeurde, ik weet niet, er kwam een soort sterk worteltje in mij. Ik als zaadje brak open en van onder groeide een soort dunne draadjes. Van boven groeide een stengeltje. Ik groeide boven het bakje uit.

Het ging vanzelf, ik kon het niet tegen houden. Toen kwamen er blaadjes aan en ik was een plant aan het worden. Mijn familie deed hetzelfde. Daar stonden we dan met z'n allen te groeien.

De bakjes werden te klein. En ja hoor, op een dag werden we opgepakt en naar buiten gebracht. Beetje koud, daar moesten we wel aan wennen. Een van ons bleef in de kas en groeide daar op, die ben ik uit het oog verloren. Daar stonden we dan bij elkaar in regen en wind, zonneschijn ook. Onze bladeren werden donkerrood.

Dagen en nachten gingen voorbij. In de grond was het een drukke bedoening. Er kwamen wormen langs en slakken snuffelden, ze vonden mij niet lekker, langwerpige diertjes met duizenden pootjes. Er werd diep onder mij met veel gezocht en gesteun een gang gegraven.

Vlinders die even op mij kwamen uitrusten, met gespreide vleugels in de ochtendzon. En de dauwdruppels op mijn bladeren.

Er kwamen allerlei andere plantjes om mij heen uit de grond. Die haalde Loes weg. Ze voelde af en toe of we al echte kolen waren. En ja, dat werden we. In de loop der tijd trok Loes steeds een van ons uit de grond

en nam die mee. Totdat ik alleen overbleef. Ik werd groter en groter. Zooo groot dat ik dacht: Ik knap uit elkaar!! Dat gebeurde niet.

Het was ondertussen al herfst geworden en ik stond daar nog maar steeds mooi te wezen. En toen was de dag daar. Loes knipte met de

snoeischaar de stronk waar ik op gegroeid was doormidden, legde mij in haar fietstas.

En daar lag ik in de keuken op de grond met een groot mes naast me. Ik werd geslacht, in vieren gesneden en in de pan gehakt. Einde verhaal.

Van mij is geen nageslacht gekomen, want Loes heeft mij niet door laten schieten.

Ik heb geen speciaal recept. Je kunt spitskool stoven samen met andere groenten. Wokken zozegd.

Oproep

Op verschillende plekken in dit nummer van de Buitenpost lees je inspirerende verhalen over verduurzaming van/op Kweeklust en over zelf compost maken. Nu ben ik zelf ook al jaren bezig met compost en het versnipperen van mijn oude planten. Die verspreid ik over de tuin teneinde een wat lossere grond te krijgen. Wel rustgevend werk, maar, wat zou het prettig zijn als ik zo nu en dan mijn plantenstengels even door een versnipperaar kon halen.

Oproep: zijn er meer tuinders die het nut zien van een gezamenlijke versnipperaar, door de vereniging aan te schaffen, voor algemeen gebruik en door een groepje deskundige versnipperaars te beheren. Laat graag van je horen, Tineke van Bottenburg, tuin 108, tavanbottenburg@hetnet.nl

Lieve Kweeklustgenoten

Eva Kapteijn, tuin 127

Sinds afgelopen augustus hebben mijn dochters en ik tuin 127 'geadopteerd'. Ondanks dat het een energiek-ontspoorde-oerwoud-tuin betrof voelde ik er meteen veel voor, net als mijn dochters & ook mijn vrienden en familie die ik vroeg "wat denk jij, zal ik de tuin nemen? haal ik dan niet te veel op mijn nek?" reageerden heel positief. Het huisje erop is ook zo fijn.

Al met al accepteerden we tuin 127, na afwijzen van vele tuinen, blijkbaar was nu de juiste tijd gekomen. Rustig aan heb ik heel veel gewerkt, soms met hulp van vrienden en familie. Daardoor is er nu al weer een poosje door de tuin heen te kijken; de manshoge begroeiing is op heel grote hopen gekomen en fijn genoeg afgevoerd. Een vriend heeft de topzware knotwilgen geknot en ecocirculair hebben we een takkenril gemaakt om snoeiafval en beestjes een plek te geven. Gister is het eindjaarsgeschenk dat ik mezelf gaf binnengekomen; een wormenbak, en vanmiddag een kilo levende wormen om compost en wormengier te maken voor onze tuin, ook een mooie Coronatijd-hobby. Ik schijn er wel slim aan te doen de komende week een

lampje erbij te laten branden zodat ze niet, zoals bij de kwekerij, uit de bak tot aan het plafond, komen.

Verder is het dikke ecologisch-tuinieren boek van Velt naar ons onderweg is, alsook zonnewortel, aardpeer, rabarber en nog veel meer

aan zaden, knollen etc. Óp naar een groeizaam jaar, spannend ook wat er in de tuin aanwezig is en hoe dat allemaal weer zal gaan groeien en bloeien in de lente, daar kijk ik echt vol spanning naar uit & enige angst dat het onkruid weer veel te hard gaat groeien.

De tuin heeft me tot nu toe al veel gebracht, waaronder:

- Ik moet mijn inzet doseren, leerde ik toen ik een nacht gevoelloze handen had na uren snoeien. Ook van jullie krijg ik regelmatig wijze raad hierover; dat niet alles in 1x kan en *gewoon rustig doorwerken*;
- Hulp vragen en aanvaarden, dat vind ik best lastig maar is echt nodig en ook echt gezellig; ik geniet van de hulp die ik spontaan aangeboden krijg, echt lief! Onze heg is gesnoeid door de buurman, we kregen hulp bij afsluiten van het water, ook kregen we plantjes en lekkere tomaatjes; en soms helpen mensen iets voor mijn kinderen regelen;
- Omgaan met verenigingsleven, dat is soms echt heftig en schipperen;
- Super genieten van de dieren; egel, hagedissen, muisjes, roodborstje en de rest.

Kortom: dank voor het warme welkom, hulp, bemoedigende woorden en complimenten over hoe de tuin mooier wordt, dat is fijn!!

Eva, ook namens Kaat en Suze.

Cavolo Nero di Toscane

Else de Haan, tuin 14b

Ooit kocht zaden van een palmkool alleen vanwege de mooie Italiaanse naam: Nero di Toscane (zwarte van Toscane).

Nero di Toscane is eigenlijk Italiaanse boerenkool. Als je het kookt ruikt het net zo. Lange tijd wist ik niet wat ik er mee moest. Maar nu wel. Hier komen twee recepten. In het eerste recept maak je van de helft van de cavolo nero een soort pesto.

Snijd, om te beginnen, de bladeren van de palmkool vanaf onderen af. Zo kan hij bovenop nog een beetje doorgroeien. Haal de dikke nerf uit het blad. Snijd vervolgens het blad in smalle reepjes.

Pasta met cavolo nero

Cavolo nero, ongeveer 250 gram
3 ansjovisjes of meer (uit blik)
2 knoflookteentjes, fijn gesneden
75 gram geraspte (parmezaanse) kaas
olijfolie
zout en peper
pasta (spaghetti, tagliatelle of andere pasta)

Kook de reepjes cavolo nero in gezouten water tot ze zacht zijn (ongeveer 5 minuten). Giet af in een vergiet. Druk of knijp het water eruit. Neem de helft van de gekookte cavolo nero en maak die met een staafmixer fijn samen met de ansjovis, (parmezaanse) kaas, olijfolie, knoflook, zout en peper. Het moet een smeuge saus worden, voeg eventueel nog meer olijfolie toe.

Doe nu de rest van de gekookte cavolo nero, de pasta en de saus allemaal samen in een schaal. Hussel het door elkaar en dien het meteen op. Zet er nog een schaaltje geraspte kaas bij op tafel.

In het komende zomernummer een recept voor pizza met cavolo nero.

De late spreeuwen graasden
een sperwer nam er eentje
vloog weg met de prooi in zijn poten
geen vogel meer in het veld daarna

De weide een verlaten mega yogamat
beschouwend als een japanse grindtuin
ter grootte van deze rivierbedding
in de weidse delta

Ik kijk op van het lege groen
hoe de maan er laag boven
tussen slierten wolken
traag en gestaag krachtig
opdoemt soeverein
in de wolkenlijsten

Tweemaal zo schrikt de maan met open mond
eerst laag tussen de liggende wolken
kleurt ze bloos van de aarde
korter aangeraakt
dan hoog door de zon kalkwitgewassen
bleekneusje aangedaan
haar gelaat toch wendt ze nimmer af

Met het ritme van een atoomklok
beklimt ze gestadig de luchtboog
als een tanker onverzettelijk met veel gemak
varen mijn ogen dit denken in mijn hoofd

Waar mijn derde oog er iets anders in ziet:
de loot in de contramine
draait van ons af
maar moeder aarde duwt haar spruit
ons zicht in

Hans Krabbe, tuin 10c

De Tuinwinkel

Het is alweer januari, de echte winter moet nog beginnen, maar voor je het weet staat het voorjaar weer voor de deur en gaat de winkel weer open.

Voordat dat kan, moet er nog wel het een en ander gebeuren. De werkzaamheden in de aanbouw gaan voorspoedig, zodra dit is voltooid, kan er worden begonnen met de inrichting.

Veel, heel veel werk staat ons nog te doen, maar laten we hopen dat dit allemaal gaat lukken. We doen allemaal ons best, zodat de winkel in maart weer open kan.

Ook zal het fijn zijn om in mei weer een stekjesdag te organiseren dus: allemaal wat extra plantjes opkweken.

En.. tot ziens in de winkel

Wil Blüm, tuin 9b

Kom ook naar **De Tuinwinkel**
Gratis koffie!

Korting!

Kopen
In de tuinwinkel kun je alles kopen wat voor de tuin nodig is.
Bestellen via de Garant zaadlijst is ook nog eens 15% korting!

Voorraad
Altijd in voorraad: Potgrond, tuinaarde, turfmolm, zand, compost, Tonkinstokken, meststoffen, bestrijdingsmiddelen enz.

Huren
U kunt ook in de winkel terecht voor het huren van de tuintrekker en het trilapparaat.

Openingstijden
Zomermaanden (mrt t/m nov): u bent iedere zaterdagmorgen 11-12 uur van harte welkom.

Wij hopen u vaak te zien in de winkel, wij wensen u een goed, gezond en fijn tuinjaar.
Agnes, Wil, Marianna, Edo en Wim